

عنوان مقاله:

فرآیند انضمام در زبان فارسی

محل انتشار:

اولین کنفرانس ملی کاربرد پژوهش های نوین در علوم انسانی (سال: 1396)

تعداد صفحات اصل مقاله: 21

نویسندگان:

فایزه ارکان - استادیار زبان شناسی، دانشگاه حضرت معصومه (س)، قم

شهین امیرجانی - نویسنده مسیول مقاله: دانشجو دکتری زبان شناسی، دانشگاه آزاد اسلامی، قم

خلاصه مقاله:

گویشوران از دیرباز به ساخت واژه های جدید به شیوه ی ترکیب علاقه مند بودند. فعل مرکب حاصل پیوند جزء غیر فعلی و فعلی است. جزء غیر فعلی می تواند اسم یا صفت باشد و جزء فعلی یکی از فعل های سبک همچون زدن کردن، گرفتن، شدن و دادن و یا یک فعل واژگانی همانند خواندن و گرفتن است. در این مقاله به بحث پیرامون انضمام اسم پرداخته شده است. انضمام فرآیندی است که در رو ساخت آن یک ستاک فعل و یک ستاک اسم، سازه ی واحدی را تشکیل می دهند به طوری که ستاک اسم جزء موضوع های فعل است و موجب تغییر ظرفیت فعل می شود. مسیله اصلی این نوشتار، تحلیل انضمام در زبان فارسی بر اساس رویکردهای صرفی و نحوی زبان فارسی با توجه به داده های این زبان است. انضمام می تواند نوعی ساخت واژگانی باشد که دارای نحو درون واژه است و یا نتیجه ی حرکت اسم به سمت فعل و سپس ترکیب این دو با هم با توجه به رعایت اصل مقوله تهی (ECP) است. اسم منضم به فعل معمولاً غیر ارجاعی و یا اسم جنس است و همچنین معنای حاصل از ترکیب نیز شفاف یا قابل پیش بینی است درحالی که همه ی فعل های مرکب چنین ویژگی هایی ندارند. به همین سبب، چون انضمام پیوند دو عنصر اسم و فعل بوده و حاصل آن یک فعل مرکب با معنی شفاف است و برون داد آن می تواند در ساختن واژه های دیگر به کار رود، لذا با حوزه صرف روبه روییم.

کلمات کلیدی:

ساخت واژه، انضمام، نحو درونی، مقوله تهی، زایایی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/674683>

